

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2014. február 20.
(csütörtök)

Szepesy László

AMIKOR ISTENT VÁDOLJUK

Alapige: Malakiás 2,17

„Elfárasztottátok az Urat beszédeitekkel, és azt mondjátok: Mivel fárasztottuk el? Azzal, hogy azt mondjátok: Minden gonosztevő jó az Úr szemeiben, és gyönyörködik ő azokban; vagy: Hol van az ítéletnek Istene?”

Imádkozzunk!

Hálát adunk Neked, Mennyei Édesatyánk, hogy a teremtett világ által felragyogtatód nekünk minden nap a Te hatalmadat. Köszönjük, Urunk, hogy ahogyan nap nap után következik, és ahogyan a természet is a maga rendje szerint hoz esőt, hideget, vagy éppen meleget, láthatjuk mögötte a Te csodálatos gondviselő és mindeneket igazgató hatalmadat. De még inkább köszönjük Neked, hogy naponként felragyogtatód nekünk a Te Igédet, és újból eszünkbe juttatod, hogy miként váltottál meg bennünket, és hogyan hajtottad végre hatalmas megváltó művedet. Köszönjük Neked, Urunk Jézus Krisztus, a golgotai kereszten véghezvitt áldozatodat, és köszönjük, hogy hihetjük, hogy a Te kegyelmed mindenre elégséges, és mindennél hatalmasabb.

Hálát adunk neked azért, hogy ezen a mai napon is ebből a kegyelemből élhettünk. Köszönjük, hogy a Te gyermekeidként Rád bízhattuk minden dolgunkat, és akár öröm, akár szenvedés, akár nehézség, akár pedig áldás ért minket, azt a Te kezedből vehetünk el.

És köszönjük, azt is, hogy ez után a nap után most itt együtt lehetünk, mert összegyűjtöttél minket, hogy várhatjuk a Te szavadat, a Te megszólító igédet. Kérünk Tégedet, hogy Lelked által ajándékozz meg bennünket ezzel, és munkálkodj bennünk úgy, hogy egyre inkább Téged dicsőíthessen mind szívünk, mind életünk. Ezt munkálva legyél itt közöttünk, és áldd meg istentiszteletünket.

Ámen.

Igehirdetés

Hadd kezdjem meg a ma esti alkalmunkat egy Augustinus-idézettel, ami rávilágít felolvasott igeversünk fő üzenetére. Ez az idézet így szól: „Nem az a fontos, hogy valaki mit, hanem az, hogy miként szenved. Ugyanabban a tűzben az arany ragyog, a polyva pedig füstölög. Ugyanaz a cséplő a szalmát összetöri, a gabonaszemet megtisztítja.” Igénk lényegében véve erről szól. Arról, hogy nem mindegy, hogy Isten gyermekei, ha szenvednek, Óellene lázadoznak, vagy pedig alázattal viselve a szenvedést, Őhöz fordulva megerősödnek a Benne való hitben.

Mert miről is beszél a próféta, és miről is van szó a felolvasott igeversben? Arról, hogy a próféta kortársai közül néhányaknak sokat kellett szenvedniük. Tudjuk jól, hogy ez a szenvedés a földi életünk része, nem kerülheti el azt sem hívó, sem pedig hitetlen. Nincs korhoz, nemhez vagy társadalmi helyzethez kötve, mindannyiunkat elér, csak más-más formában, és más-más alakban. De nem mindegy, hogy mit tesz a hívó ember a szenvedések közepette. Elkezd imádkozni Istenhez, hogy adjon neki erőt, adjon neki kitartást a fájdalom elhordozásához, és könyörög azért, hogy Isten szabadítsa meg őt abból a helyzetből, ami szenvedést okoz neki, vagy pedig Isten ellen kezd lázadni.

De valljuk be, hogy minden hívó ember, mi magunk is kerülhetünk olyan helyzetbe, amikor nem a körülményeink, nem valaminek a hiánya, vagy valamilyen lelki teher, vagy éppen saját bűnünk okoz nekünk fájdalmat, hanem egy másik ember. Gondoljunk a nemrégiben olvasott bibliai példára, Sámuel 1. könyvéből: Dávid számára a legtöbb szenvedést életének egy adott szakaszában Saul okozta. Ennek az embernek a gyűlölete és irigysége nagy teherként nehezedett Dávid szívére és életére. Vagy gondoljunk Jezabel királynőre és Illésre. Illés próféta bátran hirdette az Úr akaratát, de ez a királynő mindent megtett, hogy elhallgattassa őt. Adódhat olyan helyzet az életünkben, amikor szenvedésünk és fájdalmaink forrása egy másik emberben rejlik. És ilyenkor még a hívó ember is eljuthat oda, hogy úgy gondolja, nincs más kiút a szenvedésből, csak az, ha Isten ítéletet tart a nekünk fájdalmat okozó ember felett.

Erre a felismerésre jutottak el Malakiás kortársai is, és azért könyörögtek Istenhez, hogy tartson ítéletet a gonosztevők felett. Isten természetesen meghallotta ezt a könyörgést, ezt a kérést, de mint azt nagyon jól tudjuk, Ő mindig a saját akarata és belátása szerint cselekszik. Néha késik az ítélettel, néha pedig elhagyja azt. Nem lehet egy általános magyarázatot adni arra, hogy mikor miért teszi ezt, mikor miért marad el az ítélet, de nagyon jól tudjuk, hogy Ő bölcs, és nagyon jól tudja, hogy mikor miért nem tart ítéletet. Malakiás kortársainak imádságára nem felelt azonnal Isten, így a várva várt segítség elmaradt, a szenvedés pedig folytatódott.

És ezek után jött az, amiről a felolvasott igeversben is olvastunk: a zsidók elkezdtek vádolni Istent. Ilyeneket mondtak, hogy „*minden gonosztevő jó az Úr szemeiben, és gyönyörködik ő azokban*”. És még azt is mondták, hogy „*Hol van az ítéletnek Istene?*” Ez igazából kétféle vád, amivel Istent vádolták.

Az első azt állítja, hogy Isten igazságtalan. Miért? Hát azért igazságtalan, mert nem bünteti meg a gonosztevőket. Ezért mondták ezt, hogy „jó az Úr szemében” minden gonosztevő, „és gyönyörködik ő azokban”.

A második vád még ennél is súlyosabb: azt állítja, hogy Isten nem is létezik. Hogyan jutottak el ide? Miért mondják ezt? Azért, mert Isten személyéhez hozzátartozik az ítélettétel, Ő a világ bírója, ennél fogva Ő az, aki ítéletet tehet és tarthat a gonosztevők felett. Istentől elválaszthatatlan az ítélettétel, és ha ezt mégis elhagyná, ha nem ítélné, akkor Önmagának mondana ellent, akkor Önmagát tagadná meg, már pedig ez lehetetlen. Isten nem tagadhatja meg magát. De mivel nem történt ítélettétel abban a helyzetben, és mivel nem jelent meg Isten úgy, ahogyan azt a zsidók várták volna: ítélettel, abból azt a következtetést vonták le, hogy nincs is Isten. „Hol van az ítéletnek Istene?” Ezért nevezik Őt az ítélet jelzővel.

Valljuk be, hogy elég súlyos gondolatok ezek, amelyek a szenvedő embert gyakran megkísértik. A fájdalom, a teher nyomása alatt sokan eljutnak ide: Isten igazságtalan, vagy nem is létezik. Nem olyan ritka jelenség ez. De nézzük meg, hogy mit mond a Szentírás, hogy milyen lelkiület és milyen gondolatok állnak e mögött a vádaskodás mögött, és azt is nézzük meg, hogy mit felel ezekre Isten az Ő Igéjén keresztül?

Először tehát arról beszéljünk, hogy milyen lelkiület és milyen gondolatok állnak a vádak mögött. Az első dolog, amit Urunk elének hoz ilyen helyzetben, az, amit Jób könyvében találunk meg, amelynek fő témája a szenvedés. És ebből is egy kérdést emelnék csak ki, a 36. fejezet 23. verséből. Ezt kérdezi: „Kicsoda szabta meg az ő útjait, vagy ki mondhatja azt: Igazságtalanságot cselekedtél?” Azaz: ez az igevers nagyon röviden azt kérdezi, hogy ki hatalmasabb Istennél, hogy felelősségre vonja Őt? Mi, porszem emberek?! És kicsoda vonja Őt felelősségre tetteiért? Kicsoda kérhet bármit számon Istentől? Az, aki mégis megteszi ezt, aki mégis vádaskodik, azt hiszi, hogy jogosan kérheti számon Őt azért, mert nem segítette meg őt úgy és akkor, amikor azt ő gondolta. Az az érzés jelenik meg az ilyen ember szívében kimondatlanul is, hogy „Isten tartozik nekem, mert nekem jogosan jár az Ő segítsége. Annyi mindent tettem érte, és annyi minden ellen küzdöttem, csak azért, hogy mellette maradjak. Igazán megérdemelném azt, hogy a bajban mellettem álljon, és megsegítsen engem a szenvedés idején.” Az ilyen gondolkozásmódból származik a jogosságnak olyan látszata, ami szerint Istentől én bármit számon kérhetek. De mindez még nem elég, mert ebből az érzésből és gondolatból erőt merítve egyre bátrabban merjük támadni Istent, egyre súlyosabb vádakkal illetjük Őt. A jogosság látszatától felbátorodva szabadon és pökhendi módon kezdjük vádolni Őt. „Igazságtalan vagy”, mondjuk a szemébe. Ez a téves gondolkozás az elsődleges forrása annak, hogy egyáltalán merjük vádolni Őt.

Ennek a „merészségünknek” a második alapja az, hogy nincs bennünk alázat, amivel el tudnák viselni a szenvedést. Arra az alázatra gondolok, amely például Dániel imádságában jelenik meg, könyvének 9. fejezetében. Ebben a csodálatos imádságban a próféta népéért imádkozik. Megvallja Izráel bűneit Isten

előtt, de nem úgy, mint aki mentes azoktól (hogy bocsáss meg nekik), hanem végig többes szám első személyben beszél, hogy bocsáss meg nekünk. És ebből tudjuk, hogy a próféta azt gondolta, hogy ő maga is méltó a népet ért büntetésre. Ő is azért él Babilonban, fogságban, mert ő is vétkezett Isten ellen. A prófétában az az alázat van meg, ami szerint bűnös emberként, Isten kegyelme nélkül ő maga is méltó minden büntetésre. És attól még, hogy ő hívővé lett, attól még ez nem változott meg. A szenvedés nem kerüli el a hívő embert sem. Isten gyermekei nem váltak méltókká arra, hogy a szenvedést elkerüljék, hanem éppen ellenkezőleg: a hívő ember látja be igazán, hogy bármitől is kell szenvednem, az igenis jogosan ér engem, mert én magam is bűnös vagyok.

Malakiás kortársaiban nem volt meg ez az alázat. Saját magukat sem ismerték elég jól, mert nem tartottak önvizsgálatot, nem néztek bele Isten Igéjének tükrébe, amely leleplezi a bűnt. Ezért tartották magukhoz méltatlannak a szenvedést vagy az ítélet elmaradását, és várták azt, hogy Isten azonnal megsegítse őket. Az ilyen gondolkodású, igazi önismerettel és alázattal nem rendelkező emberek olyanok, akik ha minden az ő elképzelésük és kívánságaik szerint történik, akkor nagyon vallásosak és buzgólkodók, akkor hisznek Istenben. Ha azonban Isten keményebben bánik velük, ha szenvedést bocsát rájuk, akkor nem csak zúgolódnak Ellene, hanem még rágalmakkal is illetik Őt. A szenvedés idején mutatkozik meg igazán alázatuk hiánya.

Harmadszor pedig az áll a vádaskodás mögött rendszerint, hogy nem azért vitatkozunk Istennel, mert a bűnöket büntetlenül hagyja, hanem azért, mert nem segített rajtunk. Ebből az derül ki, hogy Malakiás kortársait is nem a bűn, hanem saját helyzetük zavarta. Az ilyen emberek maguk körül forognak. Malakiás kortársai nem a gonoszság gyűlölete miatt vitatkoztak Istennel, hanem csak azért, mert a maguk javát nézték. Nem maga a bűn zavarta őket, hanem hogy nekik szenvedniük kell. És nagyon nagy a különbség a kettő között: amikor a bűn zavar minket vagy a szenvedés. Mások bűneit sem ítélték el, hanem csak azokét, akik megsértették őket, akik valamilyen kárt vagy fájdalmat okoztak nekik. Tehát nem tartottak senkit gonosznak, csak azokat, akik nekik okoztak fájdalmat, akik őket bántották. Az ilyen hozzáállásból megérthetjük, hogy nem a jó iránti elköteleződésük, buzgalmuk miatt panaszkodtak, hanem mert azt akarták, hogy Isten úgy legyen jelen az életükben, mint aki kényelmessé, és szenvedéstől mentessé teszi az életüket. Ezekben az emberekben a szenvedés, a fájdalom hatására előtérbe került az önzés, és ez felülírta azt, hogy mi is az Isten szerinti jó és rossz. Nem a bűn fáj nekik, hanem a saját kényelmetlen helyzetük. Úgy gondolkodtak, hogy ami kárt, szenvedést és fájdalmat okoz, az a rossz. És ami pedig nem, az a jó. Megváltozott az értékítéletük. Nem Isten Igéjéhez és akaratához kötötték azt, hogy mi a jó és mi a rossz, hanem hogy jelen helyzetben én hogyan érzek, és mennyire szenvedek éppen attól.

Három dolgot vegyünk tehát észre az Istennel szembeni vádaskodások mögött. Először azt, hogy jogosnak gondoljuk követeléseinket Istennel szemben, azokat is, amiket Ő nem ígért meg. Másodszor, hogy nincs bennünk igazi alázat, amellyel elhordoznánk a szenvedést, mert nincs bennünk igazi önismeret,

mert az Ige tükrébe nem nézünk bele újból és újból. Harmadszor pedig: az önzés határozza meg az értékítéletünket, mert nem a bűn miatti gyűlöletünk vezet minket, hanem az, hogy nekünk éppen mi az, ami rossz.

Mi volt Isten válasza ezekre a vádakra? Mit tett Isten, amikor az Ő népe elkezdte vádolni Őt igazságtalansággal, vagy éppen azzal, hogy nem is létezik? Malakiás által megfeddte a népet, és azt üzent nekik, hogy ezek a vádaskodások elfárasztják Őt, ezt olvassuk az igében: „*Elfárasztottátok az Urat.*” De mit is jelent ez, hogy Isten elfárad? Ő valóban képes elfáradni, mint egy ember? Egyszer csak elfogy az ereje? Tudjuk jól, hogy nem. Isten ereje nem fogy el, és Ő soha nem fárad meg, ahogyan azt Ézsaiás is kijelenti könyvének 40. fejezetében, a 28. versben. Isten nem ember, hogy elfáradjon, csak a Szentírás néha úgy beszél Róla, mintha az lenne, hogy megértsünk valamit Vele kapcsolatban.

Mit jelent az, hogy valaki elfárad? Az, hogy valami elfáraszt bennünket, azt jelenti, hogy sok energiát veszít az ember egy bizonyos dolog miatt. Másodszor pedig azt, hogy az elfáradt ember nem tudja és nem is akarja folytatni azt, amibe belekezdett, nincs hozzá ereje. Isten valami ilyesmit akar itt mondani az igében. Azt mondja, hogy a nép vádaskodását hosszútűrésével bírta hallgatni. A hosszútűrése kellett ahhoz, hogy hallgassa ezeket a vádakat, mert ezek a vádak bűnök voltak. Másrészt viszont, azt mondja, hogy tovább nem akarja hallgatni ezeket. Azt akarja, hogy a népe fejezze be ezt a vádaskodást. „*Elfárasztottátok az Urat.*” Elfárasztottátok, azaz: vegyétek észre, hogy Isten az Ő hosszútűrésével viseli azt el, hogy ilyeneket gondoltok és mondotok, és vegyétek észre azt is, hogy Ő már rég azt szerette volna, hogy abbahagyjátok a vádaskodást.

Malakiásnak ezt a nehéz üzenetet kellett elmondania a népnek.

És mi volt a nép felelete erre? Amikor ezt a feddést és alázatra bátorítást megkapta a nép, még nekik állt feljebb. Nem hallgattak az intésre, hanem visszakerdeztek. Folytatták az Istennel való vitatkozást, és ezt mondták: ugyan „*mivel fárasztottuk el*” mi az Urat? Annyira nem vették észre bűneiket, hogy kétséges volt számukra még az is, hogy rosszat tettek azzal, hogy Istent igazságtalansággal vádolták, vagy éppen azt mondták, hogy Ő nem is létezik. Pedig Isten a feddést eredetileg azért adta, hogy bűnbánattal ismét magához közelebb vonzza az Ő népét. De a nép, a feddést hallva, még inkább megmákosolta magát, és távolabb került Istentől. Ezért Istennek – Malakiás által – el kellett magyaráznia, miért is súlyos vád Őt igazságtalansággal vádolni, vagy azt mondani, hogy Ő nem is létezik. El kellett mondania, hogy mik is álltak az ilyen panaszok mögött, és el kellett mondania, hogy Isten miért mondja azt, hogy fárasztják Őt az ő beszédek.

Az Újszövetség fényében mi még inkább láthatjuk azt, hogy mennyire súlyos az, amit itt kimondott a nép. Isten gyönyörködik a gonosztevőkben. Mert kiről mondja azt a Szentírás, hogy Isten gyönyörködik Benne? Jézus Krisztusról. Amikor megkeresztelkedik a mennyei szózatban azt halljuk: „*ez amaz én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm*”. S a napokban olvastuk a megdicőülés történetét. Ott is ugyanezt jelenti ki: „*ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm*”. És mit mond ez a nép? Gyönyörködik az Úr a gonoszte-

vőkben. Ennek tükrében azt mondani, hogy Isten gyönyörködik abban, aki bűnt cselekszik, ez Isten Fiának meggyalázását jelenti. Komoly veszélyre és bűnre hívja fel ez az ige a figyelmünket, hogy kerüljük el azt a kísértést, hogy Istent igazságtalansággal vádoljuk.

Azonban ez a helyzet nem csak hitetlenekkel fordulhat elő, hanem velünk, hívókkal is. Mert velünk is előfordul, hogy elfáradunk a sok szenvedés közepe, és Isten igazságának látható megjelenését kívánjuk. Azt kívánjuk, hogy Isten tartson ítéletet. Erről szól Dávid egyik zsoltára, a 73. zsoltár is. A sok gonosztevőt, és azt látva, hogy ítéletük elmarad, azt mondja, hogy ő maga is majdnem elbukott, majdnem megcsuszamlott a lába. És majdnem az irigység bűnébe esett, hogy milyen jól megy a gonosztevők dolga, mert életük végéig jól van dolguk, kevés szenvedés éri őket, és mintha nem lenne ítéletük. De aztán, a zsoltár vége felé látjuk, meglátja az ő végüket, meglátja az ő életük végét és Isten igazi ítéletét.

És ugyanígy tántorodik meg Habakuk próféta, ahogy Dávid is. Könyvének 1. fejezetének 2. versében ezt olvassuk: *„Meddig kiáltok még oh Uram, és nem hallgatsz meg! Kiáltozom hozzád az erőszak miatt, és nem szabadítasz meg!”*

De ezek a hívó emberek – Dávid, Habakuk és a többiek, akikkel találkozhatunk a Szentírásban – mindig törődtek azzal, hogy Isten szerint mi a jó és mi a rossz, mi az igaz és mi a hazugság, és azt sosem a saját állapotukhoz mérten határozták meg. Nem azt mondták, hogy amitől én szenvedek, az a rossz, és amit én jónak gondolok, az a jó, hanem mindig Isten Igéje alapján értékelték a dolgokat. Véleményem szerint kétség sem fér ahhoz, hogy panaszuk nem önzésből, vagy éppen gőgből fakadt, hanem alázatból és az Úr iránti szeretetükből, mivel arra vágytak, hogy Istent helyesen szolgálja az Ő népe. Habakuk is ezért emelte fel az ő szavát, hogy *„kiáltozom hozzád az erőszak miatt”*, meddig nem szabadítasz meg? És ezt nem a maga helyzete miatt mondta, hanem az Úr iránti szeretetből, hogy népe engedelmissége által Ő ragyogjon fel a világban. Azonban semmi efféle alázat és szeretet nem volt azokban, akikkel itt Malakiás próféta vitatkozik, mert amint említettük, nem volt meg bennük a gonoszság gyűlölete, hanem csak a saját javukkal törődtek.

Mit mond tehát nekünk az Ige, hogyan szenvedjenek a hívók? Alázattal, ahogyan arra Péter apostol is felhívja a figyelmünket 1. levelének 5. fejezetében. A 6-7. versben ezt mondja: *„Alázzátok meg tehát magatokat Istennek hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején. Minden gondotokat ő reá vessétek, mert néki gondja van reátok.”* Isten hatalmát hozza elénk, hogy alázzuk meg magunkat, és szerető atyai voltát, hogy minden gondunkat Rá vethetjük, mert Ő gondoskodik mindenben rólunk. Ezért bízunk Őbenne!

Másodszor azt mondja az Ige, hogy a hívó ember ne gondolja azt, hogy Isten adósa lenne neki bármiért is, hanem azt mondja az Ige, hogy lássuk be: ha Ő szenvedéssel ajándékoz meg bennünket, Ő azt szeretetből teszi. Ahogyan az atya megfeddi a gyermekét, hogy jó útra terelje és nevelje, úgy ad nekünk Isten nagyon sokszor feddéseket és szenvedéseket. És mindemellett pedig azzal az

ígérettel is bátorít minket, hogy Ő képes minden rosszat, minden szenvedést a javunkra fordítani.

Harmadszor pedig azt mondja az Ige, hogy azt, hogy mi a jó és mi a rossz, ne a saját állapotunk alapján ítéljük meg, hanem Isten Igéje alapján, még akkor is, amikor szenvedünk. Nagy kísértés, amikor éppen örömteli helyzetben vagyunk, és mások szenvedését látjuk, azt mondani, hogy Isten igazsága érte utol. És nagy kísértés az, hogy amikor ránk kerülne a sor, igazságtalanságot kiáltunk.

Jézus Krisztus megváltott minket, és arra szólít fel minket, hogy tanuljuk meg Tőle, hogy Ő alázatos és szelíd. Még a szenvedések közepette is! A szenvedés nem lehet magyarázat arra, hogy feljebb magasztaljuk magunkat, nem lehet magyarázat arra, hogy Istent vádoljuk. Mert Jézus Krisztus nem nyitotta fel a száját, mikor szenvedett, sőt, Isten lévén, megalázta magát egészen a kereszthalálig, és bár Ő maga az Élet, mégis a halált szenvedte el helyettünk. Bízunk az Ő megváltásában, és kérjük Őt, hogy Lelke által magához hasonlóvá formáljon minket. Kérjük Tőle, hogy alázatban, bizalomban tartson meg minket még a szenvedések közepette is. Mindezt pedig azért kérjük, hogy a tűzben inkább aranyként ragyogjunk, ne pedig polyvaként füstölögjünk. Ő segítsen ebben bennünket!

Imádkozzunk!

Hálát adunk Neked, Mennyei Édesatyánk, hogy megadtad nekünk a lehetőséget, hogy bármikor hozzád forduljunk. Köszönjük Neked ezt a hatalmas lehetőséget, és hogy ezt a Te áldozatod által lehetővé tetted számunkra. És köszönjük, hogy Benned sosem kell csalódnunk, mert aki Tebenned bízott, az még nem csalódott igazából.

Ugyanakkor azt is látjuk, hogy amikor ítéletet követelünk, Te nagyon sokszor vagy nem teszed meg, vagy pedig későbbre halasztod azt. Bocsáss meg nekünk, Urunk, hogy az elnyújtott, hosszadalmas szenvedés és fájdalom által feljogosítva érezzük magunkat arra, hogy vádoljunk Tégedet. Megvalljuk, hogy mi sem vagyunk különbek másoknál: mi is vádoltunk már Téged igazságtalansággal, és amikor másoktól hallottuk azt, hogy Te nem is létezel, mert nem tartasz ítéletet, arra nem feleltünk semmit.

Kérünk, segíts bennünket a bűn kísértése ellen harcolni. Tarts bennünket még a szenvedések közepette is alázatban, és abban a hitben, hogy Te mindannyiunknál hatalmasabb vagy, és Te ezt a Te hatalmadat a mi javunkra használod.

Könyörgünk azért, hogy látszatjogosságban reménykedve ne legyünk gőgösek, és ne merjünk Tőled bármit is számon kérni. Add, hogy a bűnös vámszedővel együtt hadd kérjük: irgalmazz nekünk, bűnösöknek. Szeretnénk nem azt gondolni, hogy az a jó, ami éppen nekünk kellemes, és az a rossz, ami éppen nem tetszik. Segíts nekünk a szenvedések közepette is hűnek maradni Igédhez, és add, hogy a Te Lelked vezetésével helyesen tudjuk megítélni életünk dolgait. Urunk, mindezek ellen egymagunk nem tudunk harcolni, de látjuk az elénk hozott hívők életéből, hogy Te képes vagy ilyenné formálni bennünket.

AMIKOR ISTENT VÁDOLJUK

Köszönjük Dávidot, aki annyi zsoltárt írt szenvedése közepette, amelyekből mi magunk is épülhetünk.

Köszönjük egyszülött Fiadat, aki a halálig szenvedett értünk, add, hogy Őtől tanuljunk meg az alázatosságot és a szelídséget. És köszönjük Neked, hogy ha a szenvedések közepette segítségül hívunk Téged, Te valóban megszabadítasz minket. Kérünk, hogy mindig hadd hihessük ezt, és hadd bízzunk Tebened. Így kérünk szenvedő testvéreinkért, betegeinkért, s magányos testvéreinkért. Legyél velük a kísértések közepette, és adj nekik erőt fájdalmuk, szenvedésük elhordozásához. És mivel tudjuk, Urunk, hogy irgalmas és kegyelmes vagy, ezért kérünk szabadításért is. Kérünk, add, hogy mi magunk is Téged követve, mindenkor hadd kövessünk, akár szenvedésen, akár áldásokon viszel keresztül minket.

Kérünk gyülekezetünkért, áldd meg minden alkalmunkat, hadd dicsőítsünk és ismerhessünk meg azokon Téged. És kérjük, hogy a Te dicsőséged hadd ragyoghasson fel közöttünk a szenvedések idején is, hogy a világ meglássa, hogy a tanítványaid vagyunk, és megismerje a Te kegyelmedet és irgalmadat mibenlünk. Köszönjük, hogy elkezdted ezt a megváltoztató munkát életünkben, kérünk Téged, hogy folytasd azt életünk végéig. Dicsőítünk és magasztalunk Téged ezért a kegyelmért. Legyen Neked örökké hála.

Ámen.